Nagy a kegyesség titka: tisztelet és csodálat, amely arra indít, hogy úgy éljünk, mint Jézus

Gondolkodjunk el egy titkon, amelyet az Írás nagynak nevez: a kegyesség titkán. Ahhoz, hogy egy titokba behatoljunk, először tudnunk kell, miről van szó. Mi is valójában a kegyesség? Mit értünk azon, amikor valakiről azt mondjuk, hogy kegyes ember?

Ez a szó vallásosnak tűnik, mintha az egyház nyelvéből vették volna, és a modern, civilizált világban szinte már nem is halljuk. Nagyon ritkán használják, és érthető, miért. Hogy mit jelent elsőnek lenni, bajnoknak lenni, a legjobbnak vagy a legkülönlegesebbnek lenni, az mindenki számára világos, és ezeket a szavakat mindenütt halljuk. De hányan hallottuk közülünk az iskolában, hogy egy tanár azt mondta volna: „Legyetek kegyesek, gyerekek”?

Mégis, akár ismerjük ezt a szót, akár nem, ott marad az igazság, amelyet Isten mond: nagy a kegyesség titka.

Pál apostol ezt írja Timóteusnak az 1Timótheus 3:15–16-ban: „Ha pedig késem, hogy tudd, mimódon kell forgolódni az Isten házában, mely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és erőssége. És minden ellenmondás nélkül nagy a kegyességnek titka…”

Az Írás egy másik helyen is beszél egy nagy titokról, és a kettőt egymás mellé lehet állítani, hogy lássuk, miért nagyok ezek a titkok. Az Efézus 5:29–30-ban Pál ezt írja: „Mert senki sem gyűlölte soha a maga testét; hanem táplálja és ápolja azt, miképen az Úr is az egyházat. Mert tagjai vagyunk az ő testének, az ő testéből és az ő csontjaiból valók.” A 32. versben pedig hozzáteszi: „E titok nagy, én pedig a Krisztusról és az egyházról mondom.”

Most nem Krisztus és az egyház titkánál időzünk, hanem a másiknál: „minden ellenmondás nélkül nagy a kegyességnek titka.”

Mielőtt meghatároznánk, mi a kegyesség, álljunk meg a Zsidókhoz írt levél 5. fejezeténél. Az Úr Jézus a mi példaképünk, és Isten Igéje azt mondja, hogy nekünk is úgy kell élnünk, ahogyan ő élt. Ezért először azt kérdezzük: kegyes volt-e az Úr Jézus? Ha ő kegyes volt, akkor nekünk is kegyeseknek kell lennünk, és be kell hatolnunk ebbe a titokba.

A Zsidók 5:7–9-ben ezt olvassuk: „Ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás között járult ahhoz, a ki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért, ámbár Fiú volt, megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmességet; és tökéletességre jutván, lett minden neki engedelmeskedőnek örök üdvösség szerzőjévé.”

Az Úr Jézust meghallgatták az ő istenfélelméért, vagyis kegyességéért. Akkor minket hogyan hallgatnak meg? Nem kell-e nekünk is kegyeseknek lennünk?

Egyesek azt mondják majd, hogy kegyesnek lenni annyi, mint jámbornak vagy áhítatosnak lenni. A szótár valóban nagyjából ezt mondja: áhítatos, vallásos, a vallás dolgaiban aprólékosan lelkiismeretes. De elég nehéz megérteni, hogyan lett volna az Úr Jézus ebben az értelemben jámbor és áhítatos. És hogyan ismerhetnék meg a világ emberei, mit akar mondani Isten, amikor ő maga titoknak nevezi a kegyességet? Éppen ezért nem is beszélnek róla: titok, és nagyon ritkán található meg.

Azok az emberek, akiknek Pál írt, jól ismerték ezt a szót. Az 1Timótheus 4:7-ben ezt mondja Timóteusnak: „A szentségtelen és vénasszonyos meséket pedig kerüld. Gyakorold magadat a kegyességben." Tudjuk, hogy Isten országát kell keresnünk, és a 2Timótheus 2-ben Pál arra inti Timóteust, hogy kövesse az igazságot azokkal együtt, akik tiszta szívből segítségül hívják az Urat. Itt azonban azt mondja neki: gyakorold magad a kegyességben.

Isten Igéje az 1Timótheus 5:4-ben kezdi megvilágítani, mit jelent a kegyesség: „Ha pedig valamely özvegynek gyermekei vagy unokái vannak, tanulják meg ezek elsőben a saját házuk népe iránt való kegyességet, és a szülőknek illendő viszonzást adni; mert ez jó és kedves dolog az Isten előtt."

A kegyesség tehát a saját házunk népe iránt mutatkozik meg: a szülők iránt, talán az idősebb testvérek iránt is. Ezeknek a gyermekeknek „meg kell tanulniuk", vagyis bele kell nevelődniük a kegyességbe. Az Úr Jézus kegyes volt, és itt az Írás ismét a kegyességről beszél, de nem Isten iránt.

Amikor a „kegyesség" szót halljuk, a jámborságra, az áhítatra gondolunk, valamire, ami a valláshoz és a vallásos dolgokhoz tartozik. Pál azonban azt kéri ezektől a gyermekektől, hogy legyenek kegyesek a saját házuk népe iránt. A kegyesség tehát nem a vallással függ össze. Kegyesen élni: titok.

A 2Timótheus 3:5-ben Isten Igéje olyan emberekről beszél, akiknél megvan „a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét". Látszólag kegyesek Isten iránt, valójában azonban megtagadják az ő erejét. Próbáljuk meg hát megérteni, mi a kegyesség, nem csupán egy szótári meghatározás alapján, bár ilyet is adunk majd.

Isten Igéje sokat beszél nekünk a kegyességről, és azt mondja, hogy szükségünk van rá, mert nélküle nem látjuk meg Istent. A meghatározás előtt időzzünk el egy kicsit az igénél, hogy mélyebben megértsük, mit akar mondani nekünk. Az 1Timótheus 6:1–2-ben Pál ezt írja: „A kik csak iga alatt vannak mint szolgák, a saját uraikat minden tisztességre méltóknak tartsák, hogy az Isten neve és a tudomány ne káromoltassék. A kiknek pedig hívő uraik vannak, meg ne vessék azokat, mivelhogy atyafiak; hanem annál inkább szolgáljanak nékik, mivelhogy hívők és szeretettek, a kik a jótéteményben részesülnek. Ezeket tanítsd és intsed."

Az apostol a 3–5. versben figyelmeztetéssel folytatja: „Ha valaki másként tanít, és nem követi a mi Urunk Jézus Krisztusnak egészséges beszédeit, és a kegyesség szerint való tudományt: az

felfuvalkodott, semmit sem tud, hanem vitatkozások és szóharcok körül beteges, a melyekből irigység, versengés, káromkodások, gonosz gyanakodások származnak, romlott elméjű és az igazságtól megfosztott emberek hiábavaló versengései, a kik a kegyességet nyerészkedésnek tartják. Távozzál el az ilyenektől."

A kegyesség a gőg ellentéte

Amikor olvasunk, értenünk kell, amit olvasunk, és éppen itt van a gondunk. Ha nem tudjuk, mi a kegyesség, megértés nélkül olvasunk. Isten Igéje azt kéri tőlünk, hogy ragaszkodjunk a kegyesség szerint való tanításhoz, és gyakoroljuk magunkat a kegyességben. Az 1Timótheus 6 első két verse megmutat valamit abból, amit a kegyesség jelent: a szolgák tartsák uraikat minden tisztességre méltóknak, akiknek pedig hívő uraik vannak, ne vessék meg őket.

Ez utóbbiaknak is minden tisztességre méltónak kell tartaniuk uraikat. Vigyázzanak tehát, nehogy azért, mert az úr hívő és jó hozzájuk, a másik végletbe essenek, és megvessék, mondván: „Hagyjuk, ő jó ember, munkát ad nekem; én meg félrehúzódom, elbújok és nem dolgozom." Így esünk bele a másik betegségbe. Arról, aki nem követi a kegyesség szerint való tanítást, Pál azt mondja, hogy „felfuvalkodott". A kegyes ember nem felfuvalkodott, éppen ellenkezőleg: a kegyesség a gőg ellentéte. Felfuvalkodott volt-e az Úr Jézus? Semmiképpen.

Tisztelet és csodálat

Mégsem merül ki minden abban, hogy ismerjük a meghatározást. Akinek van otthon szótára, könnyen megtudhatja ezt a kis titkot. De mit ér vele, ha megtudja? Sok mindent ismerünk Isten Igéjéből, és mégis olyanok lehetünk, mint akiknek van szemük és fülük, mégsem látnak, nem hallanak és nem is értenek. Nem elég meghallani a kegyesség meghatározását. Ahogyan a Zsidók 5:7-ben írva van, az Úr Jézust Isten meghallgatta az ő kegyességéért.

A szótár szerint a kegyesség tisztelet és csodálat valaki iránt, aki fölötted áll. A szótár azonban nem úgy beszél, mint a Biblia, csak nagy vonalakban, és a mai ember már nem tudja, mit jelent tisztelni és csodálni valakit. Mi viszont tudjuk, mit jelent csodálni és tisztelni Istent: azt, hogy megtartjuk az ő Igéjét. A kegyesség szerint való tanítás az a tanítás, amely csodálatra és tiszteletre vezet az iránt, aki nagyobb. A gyermekeknek először saját házuk népe iránt kell megtanulniuk a kegyességet, vagyis tisztelniük kell őket, minden tisztességre méltóknak kell tartaniuk és csodálniuk kell őket.

A 2Timótheus 3:1–4-ben Pál így írja le az utolsó napok embereit: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői."

Jegyezzük meg ezeket a szavakat: „háládatlanok, tisztátalanok", vagyis kegyesség nélküliek. Hogy világosabb legyen, így is érthetjük: elégedetlenek, tisztelet és csodálat nélküliek. Amikor

elégedetlenek vagyunk a szüleinkkel, nem tiszteljük és nem csodáljuk őket. Az elégedetlenség a kegyesség ellentéte. Az 5. versben Pál olyan emberekről beszél tovább, akiknél csak „megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. Ezeket is kerüld."

Ma nehéz időket élünk, és az emberek magukat szeretők. Gondolhatunk a mai látható egyházra, arra, amelyet a szemünkkel látunk. Az ördög elvégezte a munkáját: szétszórta az embereket, hogy mindenki csak önmagát szeresse. A gyülekezetek székek gyülekezetévé váltak, ahelyett hogy élet és test volna bennük. Mindenki azt mondja: „Nekem megvan a székem, ide teszem az utolsó sorba; megvan a helyem, senki sem érdekel, csak én magam. Hallom az Igét, tetszik, jó az igehirdetés, hazamegyek és jól érzem magam." Magukat szerető emberekké lettünk, akiknél csak a kegyesség látszata van meg.

Mit jelent az, hogy csak a kegyesség látszata van meg bennünk? Vegyük példaként az „Úgy vágyom, Jézus, hasonlítani hozzád" éneket. Amikor énekeljük, a kegyesség látszatát mutatjuk: azt mondjuk, annyira csodáljuk és tiszteljük az Úr Jézust, hogy olyanok szeretnénk lenni, mint ő.

De lehet, hogy ez csak a kegyesség látszata, csak egy ének. Amikor bemondják ezt az éneket, mindenki énekli. De hányunkban van meg az a kegyesség, amelyért Isten meghallgat minket? Az Úr Jézust az ő kegyességéért hallgatták meg, vagyis a mennyei Atya iránti tiszteletéért és csodálatáért.

Pontosan úgy teszek, ahogyan az Atya

Hogyan érthetjük meg az Úr Jézus kegyességét? A János 5:19-ben ezt mondja: „Nem cselekedhetik a Fiú semmit önmagától, hanemha látja, hogy az Atya cselekszi; mert a miket az cselekszik, ugyanazokat cselekszi hasonlatosképen a Fiú is." Az Úr Jézus azt teszi, amit az Atyánál lát, és pontosan úgy teszi, ahogyan az Atya. Ez nem a kegyesség látszata, hanem igazi kegyesség: teljes tisztelet és teljes csodálat.

Gondoljatok egy gyermekre, aki olyan kegyes az apja iránt, hogy mindent megtesz, amit az apja tesz. Látunk-e ma még ilyet? Pontosan azt teszik-e a gyermekek, amit a szüleik? Amikor egy gyermek csodálja a szüleit, mindenben követni akarja őket, és az ilyen gyermek kegyes. Szép látni egy gyermeket, aki mindent úgy tesz, ahogyan az apja. Itt nem elfajult szülőkről beszélünk, hanem olyanokról, akik többé-kevésbé ismerik Isten akaratát.

Hányunkban van meg csak a kegyesség látszata? Hányan mondhatnánk közülünk: „Szeretnék mindent megtenni, amit az Úr Jézus tett"? Az Úr Jézus egyetlen születésnapját sem tartotta meg. Hányan csodáljuk és tiszteljük őt annyira, hogy mi is úgy tegyünk, ahogyan ő tett? Hány ember tartja meg ma a születésnapját? Mindannyian ismerjük, milyen a helyzet az evangéliumi közösségekben.

Az ilyen emberekről mondja az Írás, hogy megvan bennük a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét. Mit jelent megtagadni az erejét? Ezek az emberek a szájukkal semmit sem tagadnak meg, hanem azt mondják: „Igen, Isten nagy, Isten mindent megcselekszik." De amikor Isten azt mondja nekünk: „Menj és tedd meg", mi azt feleljük neki: „Nem megyek." Kegyesek vagyunk-e, amikor azt mondjuk neki: „Nem megyek"? Nem. Akkor vagyunk kegyesek, amikor

megtesszük.

A kegyesség belső indíttatás, amely abból fakad, hogy annyira csodáljuk és tiszteljük őt. Gyakorold hát magad a kegyességben, és ragaszkodj a kegyesség szerint való tanításhoz. Akiben csak a kegyesség látszata van meg, az nem ragaszkodik ehhez a tanításhoz. Óvjon meg minket Isten az ilyen látszatkegyességtől.

Mindenki üldöztetést szenved

Ugyancsak a 2Timótheus 3-ban találunk egy különös dolgot, amely velem is megtörtént, dicsőség Istennek! Örülök, hogy megtörtént velem, és Isten segítsen, hogy veletek is megtörténjen. A 12. vers ezt mondja: „De mindazok is, a kik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak."

Mit jelent kegyesen élni Krisztusban? Engedelmességet: „Semmit sem teszek önmagamtól. Mindent megteszek, amit az Úr Jézus mondott, és pontosan azt akarom tenni, amiről látom, hogy ő tette." De miért üldöznének minket ezért? És kit fognak üldözni? Nem egyeseket, hanem mindazokat, akik kegyesen akarnak élni Krisztusban.

Nézzük meg, mi történt az Úr Jézussal, amikor kegyesen élt a mennyei Atya iránt. Pontosan engedelmeskedett neki, és megtartotta az Igéjét. A János 7:7-ben az Úr Jézus ezt mondja: „Titeket nem gyűlölhet a világ, de engem gyűlöl; mert én bizonyságot teszek felőle, hogy az ő cselekedetei gonoszak."

Mit látnak majd rajtunk az emberek, amikor kegyesen élünk Krisztusban? Azt mondják majd: „Ez az ember túlzásba viszi. Törvényeskedő. A végletekig, a képtelenségig vitte Isten Igéjét. Senki sem tudja így betölteni Isten Igéjét." Az Úr Jézus azonban azt mondja testvéreinek: „Titeket nem gyűlölhet a világ." A világ nem gyűlöl és nem üldöz minket, amikor nem élünk kegyesen Krisztus Jézusban, amikor nem élünk teljes engedelmességben. A teljes engedelmesség mutatja meg, hogy ott kegyes ember van.

Csodálat nélkül nincs kegyesség

Nagy a kegyesség titka. Miért nagy, és miért nem juthatnak el hozzá az emberek? Mert két dolog van benne: a tisztelet és a csodálat. Mit tesznek a világ emberei, amikor csodálnak valakit, egy híres embert vagy egy futballistát? Olyanok akarnak lenni, mint ő, ha tehetik. És amikor körülöttük a futballról esik szó, arról beszélnek, akit csodálnak.

Ha nem csodáljuk Urunkat és azokat a dolgokat, amelyeket ő hozott, Isten országának titkát, ha nem vonz minket Isten országa és az Atya, akkor semmiképpen sem lehetünk kegyesek. Tanuljuk hát meg a kegyesség szerint való tanítást, és ragaszkodjunk hozzá. Aztán jön a másik rész is, mintegy koronaként számunkra: mindazok, akik kegyesen akarnak élni Krisztusban, üldöztetni fognak, rosszat mondanak róluk, és a világ gyűlölni fogja őket.

Milyen világról van szó? Csak az utca világáról, vagy a vallásos világról is? Ki ölte meg az Úr Jézust: az utca világa vagy a vallásos világ? Ki verte meg a tanítványokat?

Az utca világa vagy a vallásos világ? Kitől kapott verést Péter és János? Ki ölte meg Istvánt? Mielőtt Pál lett volna, Saul volt, és Saul éppen a vallás iránti buzgóságból üldözte a hívőket. Amerre járt, pusztítást végzett. Miért? Mert azok az emberek kegyesen akartak élni Krisztusban, nem a törvény iránti kegyességben. Értsük meg jól: éppen azért üldözték őket, mert Krisztus iránti kegyességben akartak élni.

Kerüld a látszatkegyességet

Térjünk vissza az 1Timótheus 6. fejezetéhez, hogy ragaszkodjunk a kegyesség szerint való tanításhoz. Az 5. versben az apostol megmutatja, hogy vannak, akik a kegyességet nyerészkedésnek tartják. Nagyon fontos kimondani: távozz el az ilyenektől. Kerüld azokat is, akikben csak a kegyesség látszata van meg. Miért kell kerülnünk őket? Nem azért, hogy gonoszok legyünk velük, hanem hogy ne váljunk hozzájuk hasonlóvá, és ne szokjunk hozzá egy hamis, képmutató kegyesség, egy látszatkegyesség csapdájához.

Mi szépen énekelünk és dicsérjük az Úr Jézust. Sokszor hallottam: „Én az Úr Jézusért bármit megteszek." Ma sokan vannak, akik vallásos meggyőződésből, Isten iránti tiszteletből nem oltatják be magukat. Meg vannak győződve, hogy benne van egy szám, és mindenféle dolog bekövetkezik majd a Jelenések könyvéből. Nagy tisztelettel vannak Isten iránt, és nem akarnak beoltatni, még ha talán az életükkel fizetnek is érte. Kegyesség ez? A kegyesség látszata, természetesen.

Az igazi kegyesség tisztelet és csodálat az Úr Jézus iránt. Ez azonban teljes tisztelet, amely mindenben az Úr Jézust követi, nem félig vagy kilencven százalékban. Ezt a meghatározást nem én találtam ki. Létezik, és az emberek tudják, mit jelent kegyesnek lenni.

Pál apostol korának emberei nagyon jól tudták ezt. Pál arra kéri Timóteust, hogy törekedjen a kegyességre. Hogyan tehette volna ezt Timóteus, ha nem tudta volna, mit jelent kegyesnek lenni?

Nagy nyereség

Minket a kegyesség titka érdekel, és ez a titok nagy, nagy titok. Amikor tiszteljük az Úr Jézust, szeretjük azokat a dolgokat, amelyeket ő hozott. Rendíthetetlen bizalommal hisszük őket, nem félig. Az apostol az 1Timótheus 6:6-ban ezt írja: „Bizony nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel." Ha van bennünk kegyesség, nagy nyereségünk van.

Kicsit lejjebb, a 11. versben Pál ezt írja: „De te, óh Isten embere, kerüld ezeket; hanem kövessed az igazságot, kegyességet, hitet, szeretetet, tűrést, szelídséget." Szép látni, hogyan int minket az apostol mint Isten embereit, hogy meneküljünk a pénz szeretete elől és a világ dolgaitól, és mindezekre törekedjünk. A kegyesség itt külön dologként jelenik meg, világosan elkülönülve a többitől.

Az Úr Jézust az ő kegyességéért hallgatták meg, és az ő kegyessége mérce volt. Ne térjünk el Isten Igéjétől se jobbra, se balra. Ha áthágtunk valamit Isten Igéjéből, akkor a mi kegyességünk csak a kegyesség látszata.

Az igazság ismerete, amely a kegyesség szerint való

A Titushoz írt levélben két szakaszt találunk, amelyek segítenek minél teljesebben megérteni a kegyességnek ezt a titkát. Világosan ki kell azonban mondani: gyakorlat nélkül soha nem értjük meg ezt a titkot, és megmaradunk az elméletnél. Nagyon sok ember ismeri a Bibliát, de nem ismeri Isten országának titkát. Nem ismeri a hit titkát, az egyház titkát, a kegyesség titkát, és nem ismeri Krisztust.

A levél így kezdődik, a Titus 1:1–2-ben: „Pál, Isten szolgája, Jézus Krisztusnak pedig apostola, az Isten választottainak hite szerint és a kegyességre vezérlő igazság megismerése szerint, az örök élet reménységében, a melyet ígért a hazudni nem tudó Isten örök idők előtt.” Az igazság ismerete tehát a kegyességhez illő. Nem lehet meg bennünk az igazság ismerete, ha nem vagyunk kegyes emberek. Annyira kell csodálnunk és tisztelnünk az Úr Jézust, hogy olyan engedelmességbe lépjünk, mint az égi csillagképeké, amelyek milliméterre pontosan, sőt még sokkal nagyobb pontossággal mozognak. Az ilyen engedelmesség nem tér el Isten akaratától se balra, se jobbra.

A 2. fejezet 11. és 12. versében ezt olvassuk: „Mert megjelent az Istennek üdvözítő kegyelme minden embernek, a mely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk e jelenvaló világban.” A kegyelem arra tanít, hogy e jelenvaló világban három dologban éljünk: mértékletességben, igazságban és kegyességben. Fontos-e a kegyesség? Mi történne, ha kivennénk onnan, és csak mértékletességben és igazságban élnénk? Az utolsó napokban nehéz idők jönnek, és az emberek háládatlanok lesznek. Kegyesség nélkül nem megy.

Azoknak az időknek az embereiről Pál a 2Timótheus 3:5-ben ezt írja: „kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. Ezeket is kerüld.” Hát nincs Istennek ereje? Az ember azt mondja: „Tőlem is ezt kérte? Én nem tudom, nem teszem meg.” Az Úr a János 13:14-ben ezt mondja: „Azért ha én, az Úr és a Mester, megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait.” Mi pedig, akik azt mondjuk, hogy annyira tiszteljük és csodáljuk az Úr Jézust, azt feleljük: „Ezt mi nem tesszük. Ez csak jelkép. Ki tudja, mit akartál ezzel mondani?” Hogyan kell viselkednünk? Kegyességgel, nem kegyesség nélkül. Ezért kell megértenünk, mit jelent kegyesnek lenni.

A Zsidók 5:7 megmutatja nekünk az Úr Jézus kegyességét. A Zsidók 12:28-ban parancsot találunk, hogy megértsük a kegyességnek ezt a nagy titkát: „Azért mivelhogy rendíthetetlen országot nyerünk, legyünk háládatosak, a mi által Istennek kedves szolgálatot tegyünk, kegyességgel és félelemmel.”

A következő vers megmutatja, miért illik így imádnunk őt. A Zsidók 12:29 ezt mondja: „Mert a mi Istenünk megemésztő tűz.”

Kegyesség és félelem egyaránt

Miért kell kegyesség is és félelem is? Egyesek azt mondják, hogy félik Istent, és ezért nem hághatják át a fiatalkorukban kapott tanítást. Ám az a tanítás nem található meg a Bibliában. A

Biblia valóban beszél félelemről, de beszél kegyességről is, vagyis az Úr iránti tiszteletről és csodálatról.

Az Úr Jézus megtanította nekünk, hogyan imádkozzunk (Máté 6): nem fecsegve ugyanazokat a szavakat, mint a pogányok. Ha vég nélkül ismételgetjük ugyanazokat a szavakat, azt mutatjuk, hogy nincs bennünk kegyesség. Ha addig mondogatjuk, hogy „dicsőség a vérnek, dicsőség a vérnek", amíg bele nem gabalyodik a nyelvünk, hogy eljöjjön a nyelveken szólás, vajon kegyességet mutatunk-e Isten iránt?

A kegyesség megelégedéssel nagy nyereség számunkra, mert Isten megemésztő tűz. Ha nem tiszteljük és nem csodáljuk őt, mi történik, amikor egy megemésztő tűz kezébe esel? Megégsz. Könyörüljön rajtunk Isten, hogy megértsük, mire kaptunk elhívást: hogy tiszteljük és csodáljuk az Úr Jézust, és vonzódjunk hozzá.

A 2Péter 1. fejezetének 3. versében Péter apostol ezt írja: „Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, a mi az életre és kegyességre való, annak megismerése által, a ki minket a maga dicsőségével és hatalmával elhívott."

Ez a vers különösnek tűnik számunkra, mert sokszor nem is értjük, mit jelent a kegyesség. Amikor a Bibliában találkozunk vele, azt kérdezzük: szelídség volna, vagy valami más? De itt azt olvassuk, hogy Isten mindennel megajándékozott minket, ami az életre és a kegyességre való, mégpedig az Úr Jézus megismerése által. Őt megismerve tanuljuk meg, mi a kegyesség. Nem a mi saját kegyességünkről van szó. Át kell vennünk azt a kegyességet, amely az Úr Jézusban volt. Amikor megismerjük őt, és látjuk, hogyan élt kegyességben az Atya iránt, bennünk is megvan a kegyesség.

Péter az 5–7. versben így folytatja: „Ugyanezért pedig minden igyekezetet arra fordítván, mutassatok hitetekben jó cselekedetet, a jó cselekedetben pedig ismeretet, az ismeretben pedig mértékletességet, a mértékletességben pedig tűrést, a tűrésben pedig kegyességet, a kegyességben pedig atyafiszeretetet, az atyafiszeretetben pedig szeretetet." Majd a 8. versben azt mondja, hogy ha ezek bőségesen megvannak bennünk, nem hagynak minket restekké és gyümölcstelenekké lenni a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve.

Mindig visszatérünk az Úr Jézus megismeréséhez: hogy megismerjük őt, és olyanok legyünk, mint ő. Ha van bennünk kegyesség, meg fogjuk ismerni őt. Azt pedig, akiben nincsenek meg ezek, akiben nincs kegyesség, a 9–11. vers így írja le: „A kiben pedig ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, és elfeledkezett a régi bűneiből való megtisztulásról. Azért atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívatástokat és kiválasztatástokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem estek el soha. Mert ekképen gazdagon adatik majd néktek a bemenetel a mi Urunknak és Megtartónknak, Jézus Krisztusnak örökkévaló országába."

Szükségünk van tehát a kegyességre. Titok ez, méghozzá nagy titok. Nagyon kevés ember fér hozzá. Mi Isten titkainak sáfárai vagyunk (1Korinthus 4:1), és elvihetjük őket az emberekhez. De azok, akik nem élik meg ezeket a titkokat, nem hatolnak beléjük és nem ismerik meg őket. Ezek egyike a kegyesség titka, és ha nem ismerjük meg, nem lesz bemenetelünk Isten országába.

Ugyancsak a 2Péter levélben, a 3. fejezet 10–12. versében ezt olvassuk: „El fog pedig jőni az Úr napja, mint éjjeli tolvaj, a melyen az egek recsegve-ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta levő alkotások is elégnek. Minthogy azért ezek mind felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, várván és sóvárogván az Isten napjának eljövetelét, a melyért az egek tűztől lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak."

Milyeneknek kell hát lennünk? Szent életű és kegyes embereknek, vagyis olyanoknak, akiket Urunk iránti tisztelet és csodálat tölt be.

A kegyes emberekben van minden gyönyörűségem

A Zsoltárok könyvének néhány szép szava örömet szerezhet nekünk. A 16. zsoltár 2–3. versében Dávid ezt mondja: „Mondom az Úrnak: Te vagy az én Uram; nincs javam te kívüled. A földön levő szentekben és dicsőségesekben van minden gyönyörűségem." Ilyen embereknek kell lennünk: szent életű és kegyes embereknek, akikben az Úr gyönyörűségét leli. Kétségtelenül szükségünk van a kegyességre.

A 12. zsoltár 2. verse azonban a másik oldalt mutatja meg: „Segíts, Uram, mert elfogyott a kegyes; mert kevés a hív az emberek fiai között." Ugyanezt az állapotot látjuk ma is: nincsenek már kegyes emberek, elfogytak a hívek az emberek fiai közül.

Az Úr Jézus azt mondta, hogy senki sem jöhet hozzá, ha az Atya nem vonzza (János 6:44). Az Atya vonzásában lenni annyit jelent, mint csodálni őt, érezni, hogy húz magához, és tisztelni Istent. Ha az Úr Jézushoz akarunk jönni, vonzódnunk kell Isten országához, és tisztelnünk kell Isten Fiát, ahogyan a Fiú tisztelte az Atyát.

Ebben áll a kegyesség titka: olyan mély tiszteletben és csodálatban, hogy pontosan úgy tegyünk, ahogyan az Úr Jézus tett. Ha nem úgy teszünk, ahogyan ő tett, soha nem jutunk el az igazi kegyesség megismeréséig, amely Isten országába vezet minket.

Segítsen meg minket az Úr, hogy ez bevéső djön a szívünkbe, hogy imádjuk a mennyei Atyát, és vonzódjunk hozzá.

Sursa: *Nagy a kegyesség titka: tisztelet és csodálat, amely arra indít, hogy úgy éljünk, mint Jézus* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/nagy-a-kegyesseg-titka-tisztelet-es-csodalat-amely-jezushoz-formal